

bejdere paa Landet intet fandtes paa Finansloven, medens der fandtes meget til de besiddende Landbrugere.

Som sagt, disse ærede Medlemmer have saaledes repliceret til mine Udtalelser paa et Grundlag, der var noget ved Siden af det, de egentlig omfattede. Men de have, som jeg sagde før, ogsaa fremdraget andre Sager, som slet ikke vare omtalte af mig, og have søgt at drage Paralleller mellem, hvad der ydes til Landbruget, og hvad der ydes til Alderdomsforsørgelsen, Sygekasser og lignende, og det have de gjort for at bevise, at der her i Landet ogsaa blev lovgivet med de besiddelsesløse Klassers Interesse for Øje, og at der virkelig blev ofret saa og saa mange Mill. Kroner aarligt til de fattige saavel paa Landet som i Byerne. Naar ærede Medlemmer tale om Alderdomsforsørgelsen, vil jeg erindre om, hvorledes det i Grunden forholder sig med denne Lov. Vi fik jo Alderdomsforsørgelsesloven i sin Tid, men vel at mærke, vi fik samtidig dermed noget, der hedder Ølskatten, de to Ting afhænge i meget væsentlig Grad af hinanden. Det er i Virkeligheden Smaafolk selv, som gennem Ølskatten betale Alderdomsforsørgelsen og endda lidt til. Ølskatten viser paa det foreliggende Finanslovsforslag en Indtægt af 5,817,168 Kr. 81 Øre, og det Beløb, der af Staten udredes til Alderdomsforsørgelse, andrager 3,600,000 Kr. Der er altsaa i Statskassen, efter at Alderdomsunderstøttelsen er betalt, et Overskud paa 2,200,000 Kr. som Følge af Ølskatten. Vi kunne altsaa ud af dette Overskud endogsaa betale Tilskud til Sygekasserne og et Tilskud til Tuberkulosehospitaller paa 100,000 Kr., vi kunne betale 40,000 Kr. som Ulykkesforsikring for Fiskere, og saa have vi endda et Overskud af disse Penge, som komme ind i Ølskat. Det bør man huske paa, naar man taler de pæne Ord om, at der ydes saa og saa meget paa Finansloven af Statskassen til Alderdomsforsørgelse, og benytter det som Bevis for, at der virkelig gøres noget for de fattige. Det erindrings jeg om, fordi det ved denne Lejlighed som desværre ved adskillige andre viser sig, at naar Arbejderne skulle have noget af Statskassen, skulle de helst selv betale den væsentlige Del deraf eller betydelige Bidrag dertil, ellers har man ikke ret vel Raad til at ofre noget paa det.

Alderdomsforsørgelsen her i Landet er det maaske værd at sige et Par Ord om i øvrigt. Thi den Maade, hvorpaa vi forsørge Folk, naar de blive gamle, er noget forskellig og retter sig efter, hvad

man har beskæftiget sig med i Samfundet. Kun hvis man er saa heldig at være ansat direkte under Staten, og navnlig, hvis man er militær eller civil Embedsmand, er man betydeligt bedre stillet, end hvis man er Brændehugger eller Fabrikarbejder eller noget andet i Samfundet. Dette Princip, at forsørge de gamle, var altsaa ikke ukendt, da vi fik Loven om Alderdomsforsørgelse. Der var kun den Forskel, at Stillingen var betydeligt bedre i Forvejen for dem, som vare inde under Statens Alderdomsforsørgelse, og fremdeles er betydeligt bedre, end den er for dem, som kom ind under den Lov, som blev vedtagen i 1890—91. Finansloven viser en Udgift paa over 4 Mill. Kr. til det almindelige Pensionsvæsen, alene til Embedsmænd og deres efterladte $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Det er jo en vis Art af Alderdomsforsørgelse. Naar jeg derfor har benyttet Ordet „Klassepræg“ om Finansloven, forekommer det mig, at alene den Maade, hvorpaa vi behandle vore gamle, giver mig Ret dertil. Thi der findes jo baade dette betydelige Beløb til Pensionsvæsen, og der findes paa forskellige Budgetter Understøttelser af forskellig Art, der alle ere Forsørgelse til gamle, til Enker, til Børn og lignende; og disse Beløb tilsammen ere ganske sikkert større end de Beløb, som udbetales ifølge den saa meget roste Alderdomsforsørgelseslov. Jeg ser Pensioner fra over 5,000 Kr. til enkelte Personer og ned til en Arbejdsmand med et Par Børn eller en Enke med et Par Børn, der have 168 Kr. om Aaret. Jeg ser Understøttelser til enkelte Personer, nemlig paa 1,200 Kr. til en Etatsraadsenke og 2,000 Kr. til 2 Døtre af en Gehejmerraad osv. For at de fattige efter den gældende Alderdomsforsørgelseslov skulle faa Alderdomsunderstøttelse, stilles der haarde Betingelser, men der ydes ikke nær saa meget, som der ydes i Henhold til andre gældende Love til Alderdomsforsørgelse til Statsfunktionærer. Efter den sidst foreliggende Statistik viser det sig, at der er ca. 65,000 Personer, som skulle dele et Beløb paa 3,600,000 Kr. og et lignende Beløb fra Kommunens Kasse, det bliver gennemsnitlig for hver Person lidt over 100 Kr. om Aaret. Der er en meget væsentlig Forskel paa denne Alderdomsunderstøttelse og den, som gaar helt op til 5,000 Kr. i Pension. Ligesom der saaledes er en væsentlig Forskel paa Alderdomsforsørgelse og Pensioner, paa den Maade, hvorpaa man understøtter de fattige og dem, som ere lidt heldigere stillede i Samfundet,